

Lumina nouă și lecțiile istorie

25 iunie 2004

Gili Cârstea

Un conflict motivat de același fel de prejudecăți ca la Minneapolis a avut loc în poporul ales atunci când urmașii lui Hristos, apreciind lumina nouă despre sanctuar, confruntau clasa academică a lui Israel cu „învățăture noi și ciudate la mai toate subiectele teologice.” Am putea spune că acel conflict se înscrie în categoria „legea din Galateni,” iar efectele au fost la fel, sau poate mai spectaculoase: Purtătorii de lumină au semnat cu sângele lor curajul de a accepta „raze prețioase de lumină,” atunci când biserica spunea că învățătura este pură erezie.

Învățătura lui Isus despre sanctuar nu era o simplă și strălucitoare speculație semantică. Nu era o corecție minoră adusă teologiei timpului. Nu era nici „un nou accent” uitat sau neglijat de școala teologică a lui Israel. Ea revoluționa total credința dată sfinților o dată pentru totdeauna. Iar sfinții s-au dovedit atât de greu de urnit de la vechile hotare, încât Duhul Sfânt a fost obligat să toarne vinul nou peste o categorie de membri ai bisericii destul de problematică, acțiune care a stârnit cel mai celebru scandal al tuturor timpurilor.

Dacă erai acolo, ați fi dat o para chioară pe teologia unui grup de țărani nespălați și atât de urât mirositori teologic, prin insistența lor că întreaga economie iudaică – fundamentul societății și garantul neprihăririi – este în faliment și trebuie schimbată din temelii? Un echivalent modern al propunerii lor ar fi azi abandonarea celor 27 (în curând 28) de credințe fundamentale ale bisericii și ridicarea unor noi pietre de hotar. Doar gândul ne dă fiori reci pe șira spinării. Ei bine, cu ei chiar așa s-a întâmplat. Ei spuneau că:

- sistemul jertfelor trebuie să înceteze, deoarece a fost pervertit;
- timpul profetic spune răspicat că a sosit sfârșitul pentru „jertfa și darul de mâncare,” iar Unsul dorește să facă un legământ nou cu mulți;
- sanctuarul a fost o pildă pentru „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” care dorește acum să locuiască în temple vii, acesta fiind un privilegiu enorm pentru fiii lui Israel;
- este timpul pentru aducerea „neprihăririi veșnice,” care va pune capăt șirului nesfârșit de păcat azi, jertfă mâine, nelegiuire azi, pocăință mâine;
- Isus din Nazaret este chiar Unsul despre care îi vorbește îngerul lui Daniel.

Acestea erau depărtări dramatice de la crezul zilei. Teologia națiunii era lovită mortal, iar Sinedriul s-a trezit în fața celei mai serioase crize care a confruntat vreodată pe poporul lui Dumnezeu. Pentru ei, Scriptura era clară cu privire la sanctuar. Moise era categoric, iar ei stăteau pe temelia profeților, apărând vitejește hotarele împărăției. Cum puteau accepta asemenea noutăți care nu puteau fi susținute cu Scriptura? Și apoi, cum este posibil ca Dumnezeu să ocolească în

asemenea hal calea autorizată de a trimite lumină? Dacă prostiile acelor pescari ar fi adevărate, nu le-ar fi aflat rabinii din studiul sistematic asupra Scripturii? Oricât încercau să caute o breșă în sistemul lor de evaluare a cazului, nu reușeau să găsească nici un loc pentru compromis sau negocieri. Devenea tot mai clar că adevărul se află de partea lor, iar noul învățător le întărea poziția, prin greșelile de o naivitate dezarmantă pe care le repeta cu zel sfânt. El îi arunca din extaz în agonie, chemând morții la viață cu o putere pe care ei nu o știau decât din cărți, ca apoi să spună că el și Tatăl, adică Iehova – fie Numele Lui binecuvântat – una sunt.

Ca și în cazul „legea din Galateni,” când solii Domnului cu acreditare divină, susținuți de darul profeției, au văzut lumină în neprihănirea lui Hristos, tot așa aici, Dumnezeu dorea să facă o demonstrație a caracterului Său expus într-un membru al familiei omenești, a cărui neprihănire a fost expusă în fața națiunilor. Ca și la Minneapolis, cei mai valoroși membri ai poporului sfânt au fost cuceriți de logica păguboasă a lui Satana, care s-a jucat cu așa succes pe corzile sensibile și atât de capricioase ale unui ego exacerbat de poziție, diplome, acreditări, doctorate.

Timpul profetic are pentru noi evenimente și mai spectaculoase, în care neprihănirea lui Hristos trebuie să strălucească din nou, strălucire care va lumina pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Subiectul va fi același, neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea. Iar performanța lui Satana în amăgire va întrece tot ce a văzut ochiul omenească până acum. Am învățat noi lecția trecutului?
